

Putimská anabáze aneb po stopách Švejka 4. až 7. listopadu 2019

Daniela s Bedřiškou připravily čtyřdenní putování pro většinu z nás dosud nenavštívené, tudíž neprobádané krajiny, kterou známe z Haškova Dobrého vojáka Švejka.

Po ubytování v příjemném penzionu se vstřícným majitelem nás 10 Alenek podniklo podvečerní procházku po městečku. Kochaly jsme se výhledem na Podkostelní rybník romanticky lemovaný vzrostlými vrbami (nescházela ani vodník), vystoupaly na malý kopeček ke kostelu sv. Vavřince, dominantě obce. Raně gotická dvouloďná stavba je zvláštní tím, že až do bitvy na Bílé hoře sloužila jižní loď katolíkům, severní byla vymezena pro protestanty. Fara u kostela pochází ze 16. století. U mostu přes Blanici jsme se vyfotily se sochou Josefa Švejka a na návsi obdivovaly statky ve stylu lidového baroka s patrovými, zděnými špejchary, střílnami. Kolem statku sedláka Cimbury jsme po cyklostezce došly k soutoku Blanice s Otavou. Hospoda tam byla zavřená a nikdo se nekoupal-☺. Chutná večere byla zasloužená.

Následující den jsme se přiblížily vláčkem do Ražic, prohlédly železniční muzeum. Ražice byly v minulosti významným železničním uzlem. Odtud jsme šly šestikilometrovou procházkou CHKO kolem Řeřabinského rybníka zpátky do Putimi

Ve středu nás čekal výlet do Písku. Snad všechny známe gotický Kamenný most ze 13. století, Prácheňské muzeum, barokní radnici, raně gotický farní kostel. Víme, že Písek patřil díky Zlaté stezce k nejbohatším městům v zemi. Tentokrát však pod taktovkou Daniely a Bedřišky jsme pojaly toto krásné město z jiného konce. Navštívily jsme dům Adolfa Heyduka, seznámily se s jeho básnickou tvorbou (kdo věděl, že verše ze známého filmu Do hlubin študákovy duše „Štěstí, co je to štěstí?“ jsou Heydukovy?). Básník strávil většinu svého života v Písku, bohatě se oženil s krásnou a mladou ženou, dcerou významného hoteliéra Reintera. V hostinci, který dosud nese jeho jméno jsme poobědvaly. No žádné velké nadšení se z podávané krmě nekonalo.

Další naše kroky vedly do na zamluvenou exkurzi Zemského hřebčince, kulturní památky z r. 1902 vystavené v anglickém slohu.

Od příjemné, do své profese zapálené, mladé průvodkyně jsme se dozvěděly zajímavost: rozdíl mezi hřebčínem a hřebčincem. V hřebčíně jsou v chovu hřebci, klisny i hříbata. V hřebčinci chovají výhradně hřebce. Takové hřebčince jsou v republice pouze dva – v Písku a v Tlumačově.

Na závěr jsem chtěla říci, žádné zbytečné prostoje. Ale přece jen. Sešikovaly jsme se na zastávce autobusu před hřebčincem. Po bedlivém prostudování jízdního řádu čekaly na příslušný povoz. Po hodině, kdy nás mýjely autobusy a ani nezamávaly, natož aby zastavily, jsme se při dalším prostudování dopravních pokynů dozvěděly, že zastavení se uskuteční pouze v případě, že někdo z cestujících vystupuje. No zkrátíme: bus vyhrál, nezastavil a my jsme po 90 minutách čekání během 20 minut pěšky dorazily k nádraží. Zde je třeba vyzdvihnout sportovní výkon všech a speciálně Chrobáčka, který i s pomůckami tempu stačil a my jsme vláček do Putimi stihly.

Blanka Vinařová

